

ne lassemur in via. Qui ille
respondit. Absit frāt, nō facio.
quia aduerābilem patrem
benedictum ienūi ^{venit} semp̄ cori
serui. Q̄ responso pcp̄. ad
hanc conuicione vident, set
eum post huc aliquantulum
temperis spaciū egredit̄: ru
bus ad monum̄ ut mandu
carent. Consentire nolunt:
quia ienūi puenire dēce
rat. Tanc quidem qui ad
manducandum mutantarent,
eum et ienūi ad huc p̄o
re ad modicum consensit. Tunc
iter longi agerent, et colardice
hœa fatigaret: ambulantes i
vne inueniunt p̄tum et
fortem, et queq; poterant ad
retaciendum corp̄ delectabilia
uideri. Tunc conuicione an.
fere aqua. fere pratum. fere a
meni loci in quo possim̄ refi
cere et parum quiescere. u
ualeam̄ iter m̄m p̄modum
in columnis explere. Cum ḡ u
ba aurib; et loca oculis blandi
rent. Hæc tria ad monitione
plausus consensit et comme
dit. uesp̄ima uero hœa pue
nit ad cellam. Presentat aut̄
uenabili benedicto pat̄' s̄ eo
nem penit. h̄ inq; ei uir sancte

hoc quod in via egerat imp
pauit dicens. Qd̄ est fr̄? Ma
bignus hostis qui ē p̄gurato
rem tuum locu' est. simel
ē p̄suadē non potuit, sed ō
potuit, t̄co p̄suasit. et ad h̄
quod uolunt signavit. Tunc
ille reatum in firme sue in
tis agnoscens eius pedib; pro
uoluit: tanto magis cepit de
fere rerrubescere: quanto se
cognovit et absentem in be
nedicti pat̄' oculis deliquisse.
Ego t̄i uiri p̄cedens
heb̄si h̄ym in eē video. qui ab
sente discipulo: p̄sens fuit.

poedit petre
ut uenit sileas, quatinus
ad huc manea agnoscet. Otho:
namq; tempib; dum rex eoz
totila uirum s̄c̄m p̄b̄ie h̄ym
habere audisset: ad eā monast̄
um p̄ḡens, paulo longi subla
tit: eoz se uenirum eē mun
ciavit. Qui cum p̄m̄us man
datum demonalio fuisse ut
ueniret: ipse sicut p̄fide men
tes fuit, an uir de p̄b̄ie h̄ym h̄ret
et ploare conat̄ est. Qdām uo
et sp̄atari riggo dicebat. Qui
calciamenta sua p̄b̄uit. cum
ḡ indui regalib; uestib; fecit.